

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 1 lipca 1966 r.

w sprawie zasad przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych w określonym zawodzie.

Na podstawie § 4 ust. 1 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osobom ubiegającym się o przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego lub tytułu mistrza tytuł ten przyznaje się:

- 1) na podstawie egzaminu albo
- 2) bez egzaminu — na podstawie weryfikacji wykształcenia i stażu pracy w zawodzie.

§ 2. Tytuł robotnika wykwalifikowanego (np. robotnika wykwalifikowanego w zawodzie albo ślusarza wykwalifikowanego) lub tytuł mistrza zgodnie z nomenklaturą zawodów przyznają państwowe komisje egzaminacyjne.

§ 3. 1. Państwowe komisje egzaminacyjne powoływane są przez kuratorów okręgów szkolnych przy:

- 1) zakładach pracy,
- 2) szkołach zawodowych,
- 3) ośrodkach szkoleniowych podległych resortom lub organizacjom i stowarzyszeniom prowadzącym działalność szkoleniową,
- 4) kuratoriach okręgów szkolnych.

2. Komisje powoływane są dla poszczególnych zawodów lub dla grup zawodów pokrewnych.

3. Komisje powoływane są oddzielnie dla osób ubiegających się o uzyskanie tytułu robotnika wykwalifikowanego i oddzielnie dla osób ubiegających się o tytuł mistrza. Komisje powołane dla osób ubiegających się o tytuł mistrza mogą również przeprowadzać egzaminy lub dokonywać weryfikacji wykształcenia i stażu pracy osób ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego.

§ 4. 1. Kurator okręgu szkolnego powołuje państwową komisję egzaminacyjną przy zakładzie pracy na wniosek tego zakładu, jeżeli zakład pracy posiada warunki do przeprowadzenia egzaminów.

2. Kurator okręgu szkolnego może nadać uprawnienia komisji, o której mowa w ust. 1, komisji kwalifikacyjnej działającej w zakładzie pracy, powołanej do określenia kwalifikacji i kategorii szeregowania osobistego robotników, pod warunkiem że przewodniczący, zastępca przewodniczącego i członkowie posiadają kwalifikacje określone w § 10.

§ 5. 1. Państwowe komisje egzaminacyjne powoływane są przez kuratora okręgu szkolnego przy szkole zawodowej dla kandydatów z zakładów pracy, jeżeli przy tych zakładach nie zostały powołane komisje albo jeżeli osoby wchodzące w skład komisji działających przy tych zakładach nie posiadają kwalifikacji w zakresie zawodu, w którym kandydat ubiega się o tytuł robotnika wykwalifikowanego lub mistrza.

2. Komisje w ośrodkach szkoleniowych powołuje się dla absolwentów kursów przygotowujących do egzaminu na tytuł robotnika wykwalifikowanego lub tytuł mistrza, prowadzonych w danym ośrodku.

3. Komisje przy szkole zawodowej prowadzonej poza resortem oświaty kurator okręgu szkolnego powołuje na wniosek resortu prowadzącego tę szkołę.

§ 6. Państwowe komisje egzaminacyjne, o których mowa w § 5, powołuje się w szkołach zawodowych, posiadających odpowiednie warsztaty szkoleniowe do przeprowadzenia egzaminu oraz kadrę nauczycielską, z której można skompletować skład komisji.

§ 7. 1. Państwową komisję egzaminacyjną przy kuratorium okręgu szkolnego powołuje się w wypadkach, gdy nie ma warunków do zorganizowania komisji przy zakładach pracy lub przy szkołach zawodowych.

2. Komisja, o której mowa w ust. 1, może działać w siedzibie kuratorium lub poza siedzibą kuratorium; może też organizować egzaminacyjne sesje wyjazdowe.

§ 8. Jeżeli przy zakładach pracy, przy szkołach zawodowych, przy ośrodkach szkoleniowych i przy kuratorium okręgu szkolnego nie można zorganizować państwowej komisji egzaminacyjnej dla niektórych zawodów lub dla niektórych grup zawodów pokrewnych ze względu na małą liczbę kan-

dydatów, brak odpowiednich warsztatów szkoleniowych lub odpowiednich kandydatów na członków komisji—kuratorium okręgu szkolnego wskazuje osobom ubiegającym się o tytuł robotnika wykwalifikowanego lub tytuł mistrza te kuratoria okręgów szkolnych, w których zorganizowane są komisje dla danego zawodu.

§ 9. 1. Państwowa komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego i członków.

2. Kurator okręgu szkolnego może, w miarę potrzeby, powołać sekretarza komisji.

3. Do składu komisji przy szkołach zawodowych i przy kuratorium okręgu szkolnego mogą być powoływani zarówno nauczyciele, jak i fachowcy nie nauczyciele, odpowiadający warunkom określonym w § 10.

4. W komisji dla zawodów wymagających kwalifikacji artystycznych co najmniej jedna osoba spośród wchodzących w skład komisji powinna posiadać kwalifikacje artystyczne, odpowiadające kierunkiem danemu zawodowi.

§ 10. 1. Członkowie państwowej komisji egzaminacyjnej dla kandydatów ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego powinni posiadać następujące kwalifikacje:

- 1) przewodniczący komisji i jego zastępca powinni posiadać:
 - a) wyższe wykształcenie techniczne i co najmniej 3-letnią praktykę zawodową albo
 - b) średnie wykształcenie techniczne i co najmniej 5-letnią praktykę zawodową albo
 - c) dyplom mistrzowski i co najmniej 10-letnią praktykę zawodową;
- 2) członkowie komisji powinni posiadać wyższe lub średnie wykształcenie techniczne albo dyplom mistrzowski i co najmniej 3-letnią praktykę zawodową.

2. Przewodniczący, zastępca przewodniczącego oraz członkowie komisji dla kandydatów ubiegających się o tytuł mistrza powinni posiadać wyższe lub średnie wykształcenie techniczne i co najmniej 5-letnią praktykę zawodową albo dyplom mistrzowski i co najmniej 10-letnią praktykę zawodową.

3. Wykształcenie techniczne, dyplomy mistrzowskie oraz praktyka zawodowa przewodniczącego, jego zastępcy i członków obydwu komisji powinny odpowiadać co do kierunku i specjalności zawodowej zawodom osób egzaminowanych.

4. Jeżeli w danym zawodzie nie ma osób z odpowiednim wykształceniem technicznym lub mistrzów z dyplomami mistrzowskimi, kurator okręgu szkolnego może powołać do składu komisji osoby ze zbliżonym co do kierunku i specjalności wykształceniem, dyplomem mistrzowskim oraz praktyką zawodową.

5. W uzasadnionych wypadkach kurator okręgu szkolnego może powołać do składu komisji osobę nie posiadającą wykształcenia zawodowego, ale posiadającą długoletnią praktykę zawodową. Do składu komisji należy powołać także osobę posiadającą kwalifikacje uprawniające do nauczania i egzaminowania z przedmiotów ogólnokształcących przewidzianych w programie egzaminu.

§ 11. 1. Podanie o dopuszczenie do egzaminu w celu uzyskania tytułu wykwalifikowanego robotnika lub tytułu mistrza w określonym zawodzie kandydat wnosi do odpowiedniej państwowej komisji egzaminacyjnej za pośrednictwem zakładu pracy.

2. Zakład pracy zatrudniający kandydata kieruje go do komisji powołanej przy zakładzie pracy, jeżeli komisja odpowiednia dla danego kandydata została powołana. Jeżeli

przy zakładzie pracy nie została powołana odpowiednia komisja, zakład pracy kieruje kandydata do komisji wyznaczonej przez kuratora okręgu szkolnego.

3. Kandydat nie zatrudniony wnosi podanie do właściwego ze względu na miejsce jego zamieszkania kuratorium okręgu szkolnego. Kuratorium kieruje kandydata do odpowiedniej komisji.

4. Do podania dołączają:

- 1) kandydaci ubiegający się o tytuł robotnika wykwalifikowanego:
 - a) zaświadczenie stwierdzające przepracowanie w zawodzie okresu równego łącznemu okresowi trwania nauki zawodu w zakładzie pracy i wstępnego stażu pracy przewidzianego dla danego zawodu,
 - b) posiadane świadectwa szkolne,
 - c) 2 fotografie,
- 2) kandydaci ubiegający się o tytuł mistrza:
 - a) świadectwo robotnika wykwalifikowanego lub świadectwo czeladnika określonego zawodu oraz zaświadczenie o przepracowaniu w danym zawodzie co najmniej 3 lat po uzyskaniu tytułu robotnika wykwalifikowanego lub świadectwa czeladniczego albo
 - b) zaświadczenie stwierdzające przepracowanie w danym zawodzie okresu równego łącznemu okresowi trwania nauki zawodu i wstępnego stażu pracy przewidzianego dla danego zawodu, a ponadto dalszej, co najmniej 3-letniej pracy w danym zawodzie,
 - c) posiadane świadectwa szkolne,
 - d) 2 fotografie.

5. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a) i pkt 2 lit. a) i b), wydają: zatrudnionym w jednostkach gospodarki społecznej — zakłady pracy, zatrudnionym w zakładach pracy nie będących jednostkami gospodarki społecznej z wyjątkiem zakładów rzemieślniczych — ich pracodawcy. Osoby wykonujące pracę w zawodzie na własny rachunek (gospodarstwo rolne) składają odpowiednie oświadczenie na piśmie. Wiarygodność danych zawartych w zaświadczeniu wydanym przez pracodawcę lub oświadczeniu zainteresowanego potwierdza biuro gromadzkiej rady narodowej lub właściwy rzeczowo organ prezydium miejskiej (dzielnicowej, osiedla) rady narodowej. Właściwość miejscową tych organów ustala się według miejsca wykonywania zawodu przez zainteresowanego.

6. Osoby wymienione w ust. 4 przed przystąpieniem do egzaminu przedstawiają przewodniczącemu komisji do wglądu dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej.

7. W razie niedopuszczenia do egzaminu kandydatowi zwraca się złożone dokumenty.

§ 12. 1. Kandydaci ubiegający się o tytuł robotnika wykwalifikowanego opłacają za egzamin 120 zł, a kandydaci ubiegający się o tytuł mistrza — 180 zł.

2. Żołnierze odbywający zasadniczą służbę wojskową, ubiegający się o tytuł robotnika wykwalifikowanego, opłacają za egzamin 35 zł, a ubiegający się o tytuł mistrza — 55 zł.

3. Kurator okręgu szkolnego może w uzasadnionych wypadkach ze względu na warunki materialne i rodzinne kandydata zwolnić go, na jego wniosek lub na wniosek zakładu pracy, od opłaty za egzamin całkowicie lub częściowo.

4. Opłatę za egzamin kandydat uiszcza po dopuszczeniu go do egzaminu.

§ 13. 1. Egzamin, mający na celu przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego lub mistrza w określonym za-

wodzie, składa się z dwóch części: egzaminu praktycznego i egzaminu teoretycznego.

2. Egzamin przeprowadza się według regulaminu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 14. 1. Tytuł robotnika wykwalifikowanego przysługuje bez egzaminu osobom, które odpowiadają warunkom określonym w § 5 ust. 1 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402) i zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 28 maja 1962 r. w sprawie określenia przypadków, w których może być nadany tytuł robotnika wykwalifikowanego bez obowiązku zdawania egzaminu (Monitor Polski z 1962 r. Nr 47, poz. 229 i z 1964 r. Nr 26, poz. 117), oraz w zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 4 lutego 1961 r. w sprawie przyznawania tytułu robotnika wykwalifikowanego bez egzaminu pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

2. Osoby określone w ust. 1 wnoszą podania o przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego do państwowej komisji egzaminacyjnej w trybie ustalonym w § 11.

§ 15. 1. Osoby spełniające warunki określone w § 5 ust. 1 pkt 3 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. do podania dołączają:

- 1) zaświadczenie odbycia nauki zawodu w zakładzie pracy i złożenia egzaminu w zakresie tej nauki,
- 2) świadectwo ukończenia nauki doksztalczącej,
- 3) zaświadczenie odbycia wstępnego stażu pracy i złożenia egzaminu w zakresie tego stażu,
- 4) 2 fotografie,
- 5) dowód uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł.

2. Osoby spełniające warunki określone w § 5 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. do podania dołączają:

- 1) świadectwo ukończenia szkoły zawodowej,
- 2) zaświadczenie odbycia wstępnego stażu pracy na stanowisku robotnika i złożenia egzaminu w zakresie tego stażu lub zaświadczenie o zwolnieniu ze stażu,
- 3) 2 fotografie,
- 4) dowód uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł.

3. Osoby wymienione w zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 28 maja 1962 r. dołączają do podania dokumenty wymienione w ust. 2, z tym że zamiast zaświadczenia odbycia wstępnego stażu pracy i złożenia egzaminu w zakresie tego stażu przedstawiają:

- 1) zaświadczenie stwierdzające okres pracy w zawodzie na stanowisku robotnika wykwalifikowanego,
- 2) opinię kierownika zakładu pracy lub osoby przez niego upoważnionej, wydaną na podstawie zaświadczenia zakładowej komisji kwalifikacyjnej, stwierdzającego przygotowanie kandydata do otrzymania tytułu kwalifikacyjnego; opinię wydaje się po porozumieniu z radą zakładową, a w spółdzielniach pracy — po porozumieniu z radą spółdzielni.

4. Osoby określone w zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 4 lutego 1961 r. w sprawie przyznawania tytułu robotnika wykwalifikowanego bez egzaminu pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” do podania dołączają:

- 1) jeżeli spełniają warunki określone w § 1 pkt 1 tego zarządzenia:

- a) świadectwo złożonego egzaminu ścisłego zgodnie z przepisami o służbie przygotowawczej i egzaminach pracowników „Polskie Koleje Państwowe”,
- b) 2 fotografie,
- c) dowód uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł;

2) jeżeli spełniają warunki określone w § 1 pkt 2 tego zarządzenia:

- a) zaświadczenie stwierdzające okres pracy na stanowisku robotnika wykwalifikowanego w zawodzie, w którym kandydat ubiega się o przyznanie tytułu,
- b) zaświadczenie stwierdzające osobiste zaszeregowanie do V lub wyższej kategorii,
- c) 2 fotografie,
- d) dowód uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł.

§ 16. 1. Tytuł mistrza w określonym zawodzie przysługuje bez egzaminu osobom, które odpowiadają warunkom określonym w § 6 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r.

2. Osoby wymienione w ust. 1 wnoszą podania o przyznanie tytułu mistrza do państwowej komisji egzaminacyjnej w trybie określonym w § 11.

3. Osoby określone w ust. 1 do podania dołączają:

- 1) świadectwo ukończenia szkoły mistrzów lub uzyskania innych kwalifikacji, uznanych przez Ministra Oświaty za równoznaczne z ukończeniem szkoły mistrzów,
- 2) 2 fotografie,
- 3) dowód uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł.

§ 17. Państwowa komisja egzaminacyjna przyznaje zainteresowanemu tytuł robotnika wykwalifikowanego w określonym zawodzie po sprawdzeniu spełnienia przez niego warunków określonych w § 14 ust. 1, a tytuł mistrza — po sprawdzeniu spełnienia przez niego warunków określonych w § 16 ust. 1.

§ 18. Z przebiegu posiedzenia państwowej komisji egzaminacyjnej sporządza się protokół.

§ 19. Członkowie państwowej komisji egzaminacyjnej są obowiązani do przestrzegania tajemnicy przebiegu prac komisji.

§ 20. Przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego w określonym zawodzie stwierdza świadectwo, a przyznanie tytułu mistrza — dyplom, wystawione według wzorów stanowiących załączniki nr 2 i 3 do zarządzenia.

§ 21. 1. Świadectwo lub dyplom przyznające tytuł w określonym zawodzie podpisują: przewodniczący i członkowie państwowej komisji egzaminacyjnej.

2. Świadectwo i dyplom zaopatruje się w pieczęć kuratorium okręgu szkolnego oraz kolejny numer rejestru prowadzonego przez kuratorium.

§ 22. 1. W razie stwierdzenia przez komisję na podstawie dokumentów wymienionych w § 11 ust. 4 pkt 1 i 2, że kandydat nie spełnia warunków wymaganych do dopuszczenia do egzaminu, przewodniczący komisji na wniosek kandydata przedstawia akta sprawy kuratorium okręgu szkolnego w celu wydania decyzji.

2. Przewodniczący komisji przedstawia również na wniosek zainteresowanego kuratorium okręgu szkolnego do decyzji akta kandydata ubiegającego się o przyznanie tytułu kwalifikacyjnego bez egzaminu, który zdaniem komisji nie spełnia warunków określonych w przepisach powołanych w § 14 ust. 1 i w § 16 ust. 1.

§ 23. 1. Kontrolę nad organizacją i przebiegiem egzaminów oraz wydawaniem świadectw i dyplomów bez egzaminów sprawują:

- 1) przedstawiciele Ministerstwa Oświaty na terenie całego kraju,
- 2) przedstawiciele kuratora okręgu szkolnego na terenie województwa.

2. Przedstawiciele wymienieni w ust. 1 mają prawo:

- 1) kontrolować przebieg egzaminów oraz wypowiadać się w sprawie każdego kandydata,
- 2) zawiesić egzaminy w razie stwierdzenia naruszenia w czasie egzaminu obowiązujących przepisów.

3. W razie stwierdzenia wykroczeń w czasie trwania egzaminu kuratorium okręgu szkolnego może unieważnić przeprowadzony egzamin w całości lub w części. Unieważnienie egzaminu może nastąpić zarówno w stosunku do wszystkich zdających w danej sesji egzaminacyjnej, jak i w stosunku do poszczególnych kandydatów. Termin ponownego egzaminu wyznacza kuratorium okręgu szkolnego w porozumieniu z przewodniczącym państwowej komisji egzaminacyjnej.

§ 24. W ciągu 7 dni od zakończenia wszystkich czynności sesji egzaminacyjnej przewodniczący państwowej komisji egzaminacyjnej przesyła kuratorium okręgu szkolnego sprawozdanie z działalności komisji oraz akta komisji.

§ 25. Kuratorium okręgu szkolnego obowiązane jest prowadzić rejestr wydanych świadectw robotnika wykwalifikowanego i dyplomów mistrza w określonym zawodzie oraz przechowywać akta państwowych komisji egzaminacyjnych. Pisemne prace egzaminacyjne mogą być zniszczone po upływie 3 lat.

§ 26. 1. Minister Oświaty na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) może wyrazić zgodę na powoływanie państwowych komisji egzaminacyjnych przez jednostki organizacyjne podległe temu ministrowi (kierownikowi urzędu centralnego).

2. W razie powoływania komisji przez jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zarządzenia, z tym że określone zarządzeniem kompetencje kuratorium i kuratora okręgu szkolnego posiadają:

- 1) w resortach, które wykonują swoje zadania poprzez terenowe organy podległe prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonej z województw) — te organy i kierownicy tych organów,
- 2) w innych resortach — wyznaczone przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) zjednoczenia

lub dyrekcje okręgowe (okręgowe zarządy) oraz ich kierownicy.

3. W wypadkach określonych w ust. 2 pkt 2. stosuje się odpowiednio przepisy § 22, z tym że decyzje przewidziane w tych przepisach wydają zjednoczenia lub dyrekcje okręgowe (okręgowe zarządy) w porozumieniu z właściwym kuratorium okręgu szkolnego.

4. W razie wyznaczenia przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2 pkt 2, minister (kierownik urzędu centralnego) ustali organ upoważniony do zaopatrywania świadectw i dyplomów w odcisk pieczęci i dysponujący okrągłą pieczęcią.

5. Ministrowie, o których mowa w ust. 1, przesyłają Ministrowi Oświaty roczne sprawozdanie z działalności powołanych komisji z podaniem ilości przyznanych tytułów kwalifikacyjnych według ustalonych wzorów.

§ 27. 1. Wydatki związane z działalnością państwowej komisji egzaminacyjnej pokrywane są ze środków finansowych tej instytucji, która daną komisję powołała.

2. Wydatki związane z działalnością komisji powoływanych przez jednostki budżetowe pokrywane są z kredytów budżetowych objętych planami finansowymi tych jednostek, a wpływy z tytułu opłat egzaminacyjnych stanowią dochód budżetu.

3. Zjednoczenia i dyrekcje okręgowe pokrywają wydatki powoływanych komisji w ramach otrzymywanych wpływów z tytułu opłat egzaminacyjnych. Ewentualne zwiększenie limitu funduszu płac ustalonego na rok 1966 z tytułu działalności omawianych komisji egzaminacyjnych może być dokonane w trybie obowiązujących przepisów.

4. Wysokość wynagrodzenia za udział w pracach państwowej komisji egzaminacyjnej regulują odrębne przepisy.

§ 28. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Oświaty z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie przyznawania tytułu robotnika wykwalifikowanego (Monitor Polski z 1960 r. Nr 43, poz. 209 i z 1962 r. Nr 30, poz. 131),
- 2) zarządzenie Ministra Oświaty z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie przyznawania tytułu mistrza (Monitor Polski z 1960 r. Nr 43, poz. 210 i z 1962 r. Nr 30, poz. 130).

§ 29. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty: W. Tułodziecki

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r. (poz. 180).

REGULAMIN EGZAMINU

Postanowienia ogólne.

§ 1. Regulamin ustala zasady przeprowadzania egzaminu osób ubiegających się o przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego lub tytułu mistrza w określonym zawodzie.

§ 2. Celem egzaminu jest stwierdzenie, czy poziom przygotowania teoretycznego i umiejętności praktycznych kandydata odpowiada wymaganiom ustalonym przez właściwego ministra i Ministra Oświaty.

§ 3. Egzamin przeprowadza państwowa komisja egzaminacyjna, powołana w trybie ustalonym zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r. w sprawie zasad przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych w określonym zawodzie (Monitor Polski Nr 35, poz. 180).

Państwowa komisja egzaminacyjna.

§ 4. 1. Państwowa komisja egzaminacyjna, zwana dalej „komisją”, składa się z przewodniczącego, zastępcy prze-

wodniczącego, członków komisji i w miarę potrzeby sekretarza komisji.

2. Skład komisji może być uzupełniany i zmieniany w zależności od potrzeb (np. w związku z zawodami reprezentowanymi przez kandydatów do egzaminu).

3. Przewodniczący komisji, zastępca przewodniczącego komisji oraz członkowie komisji powinni posiadać kwalifikacje określone zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r.

§ 5. Przewodniczący komisji zwołuje przed rozpoczęciem sesji egzaminacyjnej posiedzenie komisji, która podejmuje uchwałę o dopuszczeniu kandydatów do egzaminu, opierając się na przedstawionych dokumentach oraz na ustalonych dla danego zawodu przez właściwego ministra wymaganiach kwalifikacyjnych.

§ 6. 1. Przewodniczący komisji ustala termin i miejsce przeprowadzenia egzaminów.

2. Przewodniczący komisji zawiadamia o terminie i miejscu egzaminu kandydatów, członków komisji i kuratorium okręgu szkolnego co najmniej na 14 dni przed egzaminem.

§ 7. Członkowie komisji są obowiązani do przestrzegania tajemnicy przebiegu prac komisji.

Zespół egzaminacyjny.

§ 8. 1. Komisja przeprowadza egzaminy w zespołach egzaminacyjnych.

2. Skład zespołu egzaminacyjnego ustala — spośród członków komisji — przewodniczący komisji.

3. Zespół egzaminacyjny składa się:

- 1) z przewodniczącego zespołu, którym może być przewodniczący komisji, zastępca przewodniczącego albo wyznaczony przez przewodniczącego członek komisji,
- 2) z dwóch lub trzech członków komisji-egzaminatorów odpowiednio dobranych dla przeprowadzenia egzaminu w zakresie danego zawodu.

4. Dla osób zdających egzamin w zawodach uprawniających do ubiegania się o stwierdzenie kwalifikacji fachowych majstra budowlanego w skład zespołu egzaminacyjnego, o którym mowa w ust. 3, powinny wchodzić:

- 1) osoba posiadająca uprawnienia budowlane do kierowania robotami lub stwierdzenia kwalifikacji majstra budowlanego w zakresie lub w zawodzie odpowiednim do zawodu osoby egzaminowanej oraz
- 2) osoba posiadająca wykształcenie prawnicze oraz praktykę w administracji budowlanej.

5. Zespół egzaminacyjny przeprowadza egzamin i ustala oceny dla każdego egzaminowanego.

6. Za właściwe przygotowanie i prawidłowy przebieg egzaminu odpowiedzialny jest przewodniczący zespołu egzaminacyjnego.

Przygotowanie egzaminu.

§ 9. Przewodniczący zespołu egzaminacyjnego na kilka dni przed egzaminem kontroluje, czy w miejscu wyznaczonym przez przewodniczącego komisji na przeprowadzenie egzaminu są warunki do prawidłowego przeprowadzenia egzaminu teoretycznego i praktycznego, w szczególności, czy są zapewnione odpowiednie stanowiska pracy, wyposażenie w maszyny i narzędzia oraz zaopatrzenie w niezbędny surowiec.

§ 10. Pierwsze posiedzenie zespołu egzaminacyjnego powinno odbyć się na kilka dni przed wyznaczonym terminem egzaminu. Na posiedzeniu tym przewodniczący zespołu egzaminacyjnego powinien przypomnieć członkom zespołu odpowiednie przepisy dotyczące przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych oraz ustalić szczegółową organizację egzaminu, a w szczególności:

- 1) ustalić temat i przebieg egzaminu praktycznego,
- 2) wyznaczyć osoby odpowiedzialne za przygotowanie egzaminu praktycznego (dokumentacja, miejsce pracy, wyposażenie, surowiec),
- 3) wyznaczyć osoby nadzorujące przebieg egzaminu praktycznego,
- 4) ustalić temat i organizację egzaminu pisemnego,
- 5) wyznaczyć osoby nadzorujące egzamin pisemny,
- 6) ustalić organizację egzaminu ustnego,
- 7) wyznaczyć osoby, które przygotowują pytania na egzamin ustny.

§ 11. Przed rozpoczęciem egzaminu przewodniczący zespołu egzaminacyjnego lub upoważniony przez niego członek zespołu powinien stwierdzić tożsamość kandydatów (na podstawie dowodu osobistego), sprawdzić dowód uiszczenia opłaty za egzamin oraz poinformować kandydatów o sposobie prowadzenia egzaminu, składzie osobowym zespołu egzaminacyjnego i uprawnieniach kandydatów.

Przebieg egzaminu.

§ 12. Egzamin składa się z dwóch części: egzaminu praktycznego i egzaminu teoretycznego.

§ 13. 1. Egzamin praktyczny dla osób ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego polega na samodzielnym wykonaniu zadania lub przedmiotu wyznaczonego przez zespół egzaminacyjny w określonym terminie. Temat egzaminu praktycznego wyznacza przewodniczący zespołu egzaminacyjnego. Temat wpisuje się do „karty egzaminu praktycznego”.

2. Osoby ubiegające się o tytuł mistrza zobowiązane są przed wykonaniem zadania lub przedmiotu samodzielnie zaprojektować to zadanie lub ten przedmiot.

3. Temat egzaminu praktycznego dla osób ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego powinien być tak dobrany, aby na podstawie wykonanej pracy można było stwierdzić, czy kandydat potrafi samodzielnie wykonywać prace wymagane od robotnika wykwalifikowanego oraz czy posiada dostateczną znajomość metod pracy, rysunku, obliczeń, organizacji stanowiska pracy, umiejętność posługiwania się maszynami i narzędziami — zgodnie z wymaganiami kwalifikacyjnymi ustalonymi dla danego zawodu przez właściwego ministra.

4. Temat egzaminu praktycznego dla osób ubiegających się o tytuł mistrza powinien być tak dobrany, aby na podstawie wykonanej pracy można było stwierdzić, czy kandydat potrafi samodzielnie projektować, wykonywać i organizować trudne prace wchodzące w zakres danego zawodu oraz czy posiada dostateczną znajomość metod pracy, rysunku, obliczeń technicznych i kalkulacji kosztów, organizacji stanowisk pracy oraz umiejętność stosowania właściwych surowców, doboru i posługiwania się w sposób racjonalny maszynami, narzędziami i urządzeniami stosowanymi w danym zawodzie, organizowania zespołów roboczych i kierowania nimi — zgodnie z wymaganiami kwalifikacyjnymi ustalonymi przez właściwych ministrów dla mistrzów w danym zawodzie.

5. Temat zadania egzaminacyjnego (ust. 3 i 4) może nie obejmować wszystkich umiejętności wchodzących w zakres danego zawodu, powinien jednak uwzględniać możliwość zbadania elementów podstawowych i najbardziej charakterystycznych wchodzących w zakres umiejętności ustalonych zarządzeniami poszczególnych ministrów. Temat zadania powinien uwzględniać specyfikę zakładu pracy, w którym kandydat pracuje lub w którym odbył naukę zawodu.

6. Egzamin praktyczny nie może trwać dłużej niż 16 godzin w ciągu dwóch kolejnych dni dla kandydatów ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego, a nie dłużej niż 24 godziny w ciągu 3 kolejnych dni dla kandydatów ubiegających się o tytuł mistrza.

7. Jeżeli specyfika zawodu nie pozwala na dostateczne zbadanie umiejętności praktycznych na podstawie jednego zadania, można wyznaczyć dwie lub więcej robót (bądź prób) z takim wyczerpaniem czasu, aby roboty te nie przekraczały łącznie 16 godzin w ciągu 2 kolejnych dni dla osób ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego i 24 godzin w ciągu 3 kolejnych dni dla osób ubiegających się o tytuł mistrza.

8. Przebieg egzaminu praktycznego nadzoruje członek zespołu wyznaczony przez przewodniczącego zespołu egzaminacyjnego. Jeżeli egzamin odbywa się więcej niż w jednym pomieszczeniu, należy wyznaczyć tylu nadzorujących, aby mogli oni dopilnować samodzielności zdających przy wykonywaniu robót. W zasadzie jeden nadzorujący powinien nadzorować od 10 do 15 egzaminowanych, w zależności od wykonywanego zadania.

9. Przewodniczący zespołu egzaminacyjnego nie może być wyznaczony do nadzorowania egzaminu praktycznego, ma on jednak obowiązek kontrolowania jego przebiegu.

10. Osoba nadzorująca egzamin zamieszcza w „karcie egzaminu praktycznego” uwagi dotyczące umiejętności wymienionych w § 15.

§ 14. 1. Ocenę wykonanej pracy przeprowadza zespół egzaminacyjny w pełnym składzie. Jeżeli są różnice w ocenach poszczególnych członków zespołu, ostateczną ocenę ustala się przez głosowanie. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Jeżeli wykonana praca nie pozwala na stwierdzenie dostatecznych umiejętności praktycznych zdającego, zespół egzaminacyjny może zarządzić wykonanie dodatkowej pracy próbnej w obecności zespołu. Czas wykonania tej pracy nie może przekraczać 2 godzin dla osób ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego, a 3 godzin dla osób ubiegających się o tytuł mistrza.

2. Jeżeli specyfika zawodu (np. w górnictwie, hutnictwie, rolnictwie) nie pozwala na wyznaczenie zadań, które w postaci gotowych prób lub prac mogą być przedstawione zespołowi egzaminacyjnemu do oceny, egzamin praktyczny należy przeprowadzać w obecności dwu nadzorujących członków zespołu. Członkowie ci ustalają ocenę wyniku egzaminu. W razie niezgodności ocen osób nadzorujących, przewodniczący zespołu egzaminacyjnego wyznacza dodatkową pracę próbną, którą kandydat wykonuje w obecności całego zespołu. Wykonanie tej pracy nie może przekraczać czasu określonego w ust. 1.

§ 15. 1. Przy ocenie egzaminu praktycznego należy wziąć pod uwagę w szczególności:

- 1) jakość wykonanej pracy,
- 2) termin wykonania.

2. Przy ocenie kandydatów ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego należy uwzględnić ponadto:

- 1) umiejętność odczytywania i posługiwania się dokumentacją techniczną,

- 2) umiejętność posługiwania się narzędziami i maszynami,
- 3) umiejętność prawidłowego zorganizowania stanowiska pracy,
- 4) umiejętność pracy z zachowaniem przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy,
- 5) zachowanie prawidłowej postawy przy pracy,
- 6) umiejętność stosowania właściwej kolejności poszczególnych czynności (operacji).

3. Oceniając wyniki egzaminu praktycznego kandydatów ubiegających się o tytuł mistrza, poza punktami wymienionymi w ust. 1 należy uwzględnić ponadto:

- 1) umiejętność projektowania i organizowania prac,
- 2) umiejętność doboru i posługiwania się w sposób racjonalny narzędziami i maszynami,
- 3) umiejętność prawidłowego organizowania stanowisk pracy,
- 4) umiejętność pracy z zachowaniem przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy,
- 5) znajomość metod pracy i rysunku.

§ 16. Warunkiem dopuszczenia do egzaminu teoretycznego jest co najmniej dostateczna ocena z egzaminu praktycznego.

§ 17. Egzamin teoretyczny dla ubiegających się o tytuł robotnika wykwalifikowanego ma na celu sprawdzenie wiadomości z technologii robót wykonywanych w zawodzie, maszynoznawstwa, materiałoznawstwa, rysunku zawodowego, organizacji zakładu pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych — zgodnie z wymaganiami ustalonymi dla danego zawodu przez właściwego ministra — oraz z nauki o Polsce i świecie współczesnym i podstawowych przepisów prawa pracy w zakresie programu ustalonego przez Ministerstwo Oświaty.

§ 18. 1. Egzamin teoretyczny dla ubiegających się o tytuł mistrza ma na celu sprawdzenie, czy kandydat posiada — zgodnie z wymaganiami kwalifikacyjnymi ustalonymi dla danego zawodu przez właściwych ministrów — wiadomości i umiejętności w zakresie:

- 1) znajomości maszyn, narzędzi i urządzeń używanych w zakładzie,
- 2) znajomości materiałów i umiejętności ich doboru do określonych wyrobów,
- 3) znajomości procesów technologicznych i umiejętności ich projektowania łącznie z koniecznym oprzyrządowaniem,
- 4) znajomości czytania i wykonywania rysunków warsztatowych,
- 5) znajomości podstawowych zasad organizacji pracy, umiejętności organizowania oddziału lub odcinka produkcyjnego, miejsca pracy oraz znajomości dokumentacji warsztatowej,
- 6) znajomości przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz przepisów przeciwpożarowych, umiejętności udzielania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach,
- 7) umiejętności przeprowadzania kalkulacji typowych prac wykonywanych w zawodzie oraz znajomości podstawowych zasad organizacji i ekonomiki przedsiębiorstwa.

Ponadto egzaminowany powinien posiadać znajomość podstaw psychologii, zasad dydaktyki, podstawowych przepisów prawa pracy i zagadnień z nauki o Polsce i świecie współczesnym — w zakresie ustalonym przez Ministerstwo Oświaty.

2. Osoby zdające egzamin w zawodach uprawniających do ubiegania się o stwierdzenie kwalifikacji fachowych majstra budowlanego obowiązują wykazanie się, poza wiadomościami i umiejętnościami wymienionymi w ust. 1, także znajomością przepisów zawartych w programie egzaminu wymaganego dla uzyskania stwierdzenia kwalifikacji majstra w zakresie robót odpowiadających zawodowi posiadalnemu przez kandydata.

§ 19. Osoby zatrudnione w zakładach spółdzielczych powinny ponadto wykazać się posiadaniem podstawowych wiadomości o spółdzielczości oraz znajomością statutu i organizacji przedsiębiorstwa, w którym pracują.

§ 20. Egzamin teoretyczny składa się z egzaminu pisemnego i ustnego.

§ 21. 1. Temat egzaminu pisemnego ustala przewodniczący zespołu egzaminacyjnego.

2. Temat powinien obejmować podstawowe zagadnienia z zakresu wiadomości zawodowych określonych wymaganiami ustalonymi dla danego zawodu przez właściwego ministra (§ 17 i § 18).

3. W celu zapewnienia samodzielności pracy w czasie trwania egzaminu pisemnego na sali stale dyżuruje co najmniej jeden członek zespołu egzaminacyjnego.

4. Prace pisemne sprawdza i ocenia wyznaczony przez przewodniczącego zespołu egzaminacyjnego członek zespołu. Ocenę zatwierdza przewodniczący zespołu egzaminacyjnego.

5. Ocena niedostateczna z egzaminu pisemnego nie eliminuje kandydata od udziału w dalszej części egzaminu.

6. Egzamin pisemny osoby ubiegającej się o tytuł robotnika wykwalifikowanego nie powinien trwać dłużej niż 2 godziny, a osoby ubiegającej się o tytuł mistrza nie dłużej niż 3 godziny.

§ 22. 1. Egzamin ustny przeprowadza zespół egzaminacyjny w pełnym składzie oddzielnie dla każdego kandydata. Egzaminowany odpowiada wobec wszystkich członków zespołu.

2. Pytania powinny obejmować zagadnienia z zakresu wiadomości określonych w § 17 lub § 18. W pytaniach należy w miarę możliwości uwzględnić specyfikę zakładu, w którym kandydat pracuje lub odbył naukę.

3. Przed egzaminem ustnym należy ustalić podział tematów według zagadnień między poszczególnych członków zespołu egzaminacyjnego, którzy kolejno będą zadawali kandydatowi pytania.

4. Pytania powinny być w zasadzie przygotowane na kartkach, które egzaminowany losuje.

5. Jeżeli z uzasadnionych przyczyn zespół egzaminacyjny nie stosuje systemu kartkowego (biletowego), należy — aby nie zwęzić tematyki egzaminu i nie powtarzać pytań — przygotować na piśmie zestaw pytań, które będą zadawane kandydatom. Na początku należy stosować pytania łatwe, potem przejść do pytań trudniejszych.

6. Niezależnie od odpowiedzi na pytania wylosowane należy omówić z kandydatem błędy, jakie popełnił przy wykonaniu pracy z egzaminu praktycznego oraz z egzaminu pisemnego. W razie otrzymania przez zdającego oceny niedostatecznej z egzaminu pisemnego należy na egzaminie ustnym zbadać bliżej wykazane braki w zakresie wymaganych wiadomości.

7. Egzamin ustny osoby ubiegającej się o tytuł robotnika wykwalifikowanego nie powinien trwać dłużej niż 2 go-

dziny, a osoby ubiegającej się o tytuł mistrza — nie dłużej niż 3 godziny. W trakcie egzaminu należy wprowadzić krótkie przerwy.

8. Zdający otrzymuje z egzaminu ustnego jedną ocenę.

§ 23. Ostateczną ocenę z egzaminu teoretycznego ustala zespół egzaminacyjny na podstawie wyników egzaminu pisemnego i ustnego. Ocenę ustala się przez głosowanie. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 24. 1. Warunkiem złożenia egzaminu z wynikiem pozytywnym jest uzyskanie przez zdającego oceny co najmniej dostatecznej z egzaminu praktycznego i z egzaminu teoretycznego.

2. O ostatecznym wyniku egzaminu decyduje zespół egzaminacyjny większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Ostateczne wyniki egzaminu i uchwały zespołu egzaminacyjnego przewodniczący zespołu ogłasza egzaminowanym bezpośrednio po zakończeniu egzaminu.

Postanowienia końcowe.

§ 25. 1. Wyniki egzaminu praktycznego, teoretycznego oraz wynik ostateczny wpisuje się do protokołu przebiegu egzaminu. Do protokołu należy dołączyć karty egzaminu praktycznego.

2. Po zakończeniu wszystkich czynności sesji egzaminacyjnej przewodniczący komisji sporządza sprawozdanie z działalności komisji.

§ 26. 1. Przyznanie tytułu robotnika wykwalifikowanego lub tytułu mistrza w określonym zawodzie stwierdza świadectwo lub dyplom, wystawione według wzoru ustalonego zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r.

2. Wzory formularzy dokumentów, o których mowa w § 25, ustala Ministerstwo Oświaty.

§ 27. 1. W razie niepozytywnego wyniku egzaminu przewodniczący zespołu egzaminacyjnego informuje kandydata o przysługującym mu uprawnieniu przystąpienia do ponownego egzaminu w czasie nie krótszym niż 2 miesiące i nie dłuższym niż jeden rok od dnia ogłoszenia wyniku egzaminu.

2. Przy ponownym składaniu egzaminu komisja egzaminacyjna zalicza kandydatowi poprzedni egzamin praktyczny, jeżeli złożył go z wynikiem co najmniej dostatecznym.

§ 28. Wykonane na egzaminie przedmioty mogą przejść za zwrotem kosztów na własność egzaminowanego lub też stają się własnością zakładu pracy (szkoły, ośrodka szkoleniowego), w którym przeprowadzono egzamin praktyczny, jeżeli były wykonane z surowców przydzielonych przez zakład pracy (szkołę, ośrodek szkoleniowy).

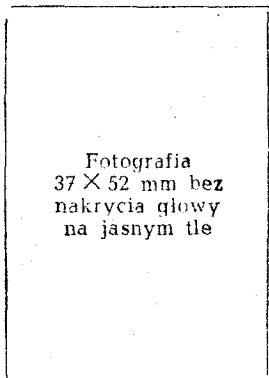
§ 29. Kontrolę nad organizacją i przebiegiem egzaminów sprawują osoby wymienione w § 23 zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r.

§ 30. 1. Wojewódzka komisja związków zawodowych może delegować do komisji przedstawiciela odpowiedniego branżowo zarządu okręgu związku zawodowego lub przedstawiciela rady zakładowej zakładu pracy odpowiadającej branżowo danej komisji.

2. Delegat wojewódzkiej komisji związków zawodowych może zadawać pytania i wypowiadać się w sprawie każdego egzaminowanego.

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r. (poz. 180).

ŚWIADECTWO

Fotografia 37 X 52 mm bez nakrycia głowy na jasnym tle

(podpis właściciela)

Ob. urodzon. . . dnia 19 . . r. w powiat uchwałą Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, powołanej przez w pismem z dnia 19 . . r. nr otrzymał . . . na podstawie § . . . uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402) tytuł *) dnia 19 . . r.

(miejscowość)

Nr rejestru Członkowie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej Przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej

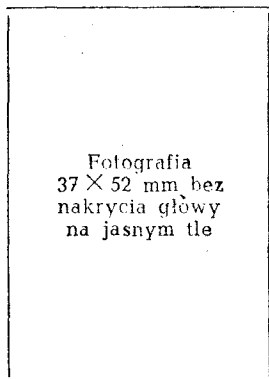

*) Np.: robotnika wykwalifikowanego w zawodzie lub ślusarza wykwalifikowanego (wypełnić zgodnie z nomenklaturą zawodów).

Format 2A5 składany na A6 w twardej oprawie. Na stronie pierwszej okładki tłoczone godło Państwa i napis „Świadectwo robotnika wykwalifikowanego”.

Załącznik nr 3 do zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 1 lipca 1966 r. (poz. 180).

DYPLOM

Fotografia 37 X 52 mm bez nakrycia głowy na jasnym tle

(podpis właściciela)

Ob. urodzon. . . dnia 19 . . r. w powiat uchwałą Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, powołanej przez w pismem z dnia 19 . . r. nr otrzymał . . . na podstawie § . . . uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402) tytuł mistrza w zawodzie dnia 19 . . r.

(miejscowość)

Nr rejestru Członkowie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej Przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej

Format 2A5 składany na A6 w twardej okładce. Na stronie pierwszej okładki tłoczone godło Państwa i napis „Dyplom mistrza”.